

Dagens namn

HÅKAN HAGWALL:

Ulf Adelsohn

För några år sedan hade vi i Sverige en riktigt rolig liten regering i Sverige, ministären Ullsten. Den bjöd inte minst dem som sysslar med lättviktspladderande politisk journalistik (porträttskrivande, gossipförmedling etc) på ett par riktigt tacksamma objekt.

Där fanns en glamour girl, Anitha Bondestam. Där fanns en gulligulla, Hedda Lindahl. Och där fanns en driftkuku, Lars de Geer.

I den betydligt mindre pittoreska Fälldintvåan förenar Ulf Adelsohn alla dessa funktioner.

Han är regeringens playboy, gullponke och pajas i en enda person. En väsentlig skillnad gentemot de nyssnämnda är att han också är en framgångsrik politiker, men låt oss inte hänga upp oss på detaljer.

Han är följaktligen regeringens mest omskrivne ledamot. Ofta inblandad i bisarra situationer. Lättpratad intervjuobjekt. Bildredigerarnas favorit, man kan alltid hitta något med bastkjol, lokförarmössa, tennisracket eller rätt och slätt ett jättelikt garv.

Av samma och allsköns andra skäl är han helt följdriktigt diverse dödsfallars hatobjekt par excellence.

I somras höll han låda och spelade skivor i radioprogrammet Sommar. Olle Svenning i Aftonbladet vred sig i kväljningar över Adelsohns ytliga och smaklösa skivval. Han hade minsann spelat någon medioker popsångare från sextitalet, Evert Taube, Albinoni och Mahler. Allra värst var väl att denna vulgära överklassdrummel dessutom tillät sig att låta trevlig.

Det har tecknats åtskilliga porträtt av Ulf Adelsohn. Det brukar berättas att han kommer från ett typiskt borgarhem på Östermalm. Man brukar nämna den pikanta detaljen att han

hade ett sosseryck som gymnasist. Hans aktiviteter i Högerstudenterna och Konservativa Studentförbundet omnämns alltid. Då och då berättas om hans kampanj mot riksdagens "nykterhetsterrorister". Inför valet 1964 distribuerade han listor över vilka dessa var för att vanligt folk skulle kunna stryka dem från sina valsedlar.

1968 var han med och käftade mot kärhusockupanterna och var därefter med om att organisera borgerlighetens övertagande av studentkåren i Stockholm efter detta tokvänsterns offentliga självmord.

Om sin tid i Konservativa Studentförbundet har Ulf Adelsohn i en intervju berättat att den var tråkig; man ägnade sig mest åt att diskutera ledaren i dagens nr av Svenska Dagbladet!

1970 tackade han nej till att bli riksdagsman. Man måste ha ett hederligt arbete först, sade han. Och blev direktörsassistent åt Bertil Östergren i SACO.

Sedan 1966 satt han i Stockholms stadsfullmäktige och efter det någorlunda framgångsrika valet 1973 kom han tillbaka till politiken. Nu på heltid. Han blev gatuborgarråd i Stockholm. Han ville mycket och stod i med hjärtans lust. Felet var bara att han inte förfogade över någon politisk majoritet. Därför lyckades han inte få undan ett enda av de betonghinder som under namn av trafiksanering lagts att trassla till trafiken på Östermalm. Däremot försäkrar han att han i tysthet lyckades förhindra andra liknande planerade galenskap.

Gatuborgarrådet Adelsohn gjordes också ansvarig för de skandalösa taxiförhållandena i huvudstaden och fick ta emot mycket framväljande ilska.

Arga blev också en del högljudda minoritets-

grupper som av Adelson kallades så.

Likafullt blev han mer och mer uppskattad. Och när det blev borgerlig majoritet i Stockholms stadshus kunde inte de små mittenpartierna stå emot det i och för sig självklara kravet från moderaterna på finansborgarrådsposten, när det blev klart att det var Ulf Adelson som var kandidaten.

Som finansborgarråd sanerade han kommunens ekonomi, lärde sina medarbetare att rensa bort onödiga utgifter ur budgetförslag och lät bli att höja skatten.

1979 var han självklar som ledamot i den nya trepartiregeringen. Därmed fick han en grannmöjlighet att med bibehållen värdighet uppfylla sitt löfte från 1979 om att inte förbli finansborgarråd i mer än tre år. Annars hade han ju trots den stora moderata valframgången kunnat tvingas bort av Stockholms nya socialistiska majoritet bestående av s, vpk och Stockholmspartiet.

Nu blev han kommunikationsminister. Som sådan har han framträtt i diverse spektakulära sammanhang. Ulf Adelson kan tex konsten att få en provåkning med inlandsbanan att te sig som en Eriksgata. För mycket jippon, inte tillräckligt seriös, suckar hans företrädare som partiledare Gösta Bohman och skakar på huvudet.

Men samtidigt är det lika ofrånkomligt att

Ulf Adelson är en av regeringens mest effektiva ledamöter. Han vet att hålla sig inom den ekonomiska ram han tilldelas. Han håller efter offentliga utredningar som ödslar papper, tid, krafter och pengar. Han vågar säga nej – numera den mest nödvändiga förutsättningen för att duga som statsråd.

Och han är en av de bästa debattörerna i svensk politik. Hans sätt att klämma till en debattmotståndare är oöverträffat. En stor del av hemligheten ligger nog i hans förmåga att – om formuleringen tillåts – bli förbannad utan att tappa humöret.

Ulf Adelson har i en intervju medgivit att han någon gång kan känna ångest inför de förväntningar han möter.

Sant är att han aldrig bett om de politiska uppdrag han hittills fått. Det hindrar inte att han tagit sig dem an med bedövande entusiasm, när det väl avgjorts. Så blir det väl i framtiden också.

1975 skrev signaturen Pictor i Medborgaren att den som levde skulle få se Ulf Adelson både som finansborgarråd och statsråd. Det tedde sig då som en vågsam gissning.

Skall man våga sig på en spådom nu, finns det ju inte så mycket kvar att ta till. Den här skulle man kanske våga stå för:

Om vi före sekelskiftet får se en moderat statsminister, är det Ulf Adelson ...